

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **BAU INPRO a. s.,** se sídlem Praha 5, Kmochova 517/2, zastoupeného Mgr. Barborou Kovalovou, advokátkou se sídlem Praha 5, Štefánikova 43a, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2010, č. j. 10 Ca 343/2007 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí stěžovatel proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2010, č. j. 10 Ca 343/2007 - 54, jímž městský soud zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2007, č. j. 14893/07-1300-107220, ve znění rozhodnutí ze dne 26. 9. 2007, č. j. 15558/07-1300-107220, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 6. 11. 2006, č. j. 295009/06/006512/6610, na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2005. Tímto dodatečným platebním výměrem finanční úřad vyměřil stěžovateli daňovou povinnost při podání dodatečného daňového přiznání ve výši 0,- Kč namísto snížení DPH v částce 1.029.800,- Kč, jak stěžovatel požadoval v dodatečném daňovém přiznání. K vykázanému snížení uskutečněných zdanitelných plnění stěžovatel doložil fakturu č. 200500110, kterou stornoval fakturu č. 200500009 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 31. 1. 2005 (základ daně 5.420.000,- Kč, DPH 1.029.800,- Kč), vystavenou společnosti ČNES montované stavby, a.s.. Původní fakturu

č. 200500009 stěžovatel zahrnul do uskutečněných zdanitelných plnění v řádném daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za leden 2005. Jako důvod jejího stornování uvedl, že místně příslušný správce daně společnosti ČNES montované stavby, a.s., dospěl ve zprávě o daňové kontrole, kterou vedl u jmenované společnosti, k závěru, že k předmětnému zdanitelnému plnění nedošlo.

Městský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o daňové povinnosti stanovené jednomu daňovému subjektu nemůže být ve smyslu § 28 odst. 1 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), považováno za rozhodnutí o předběžné otázce v řízení vedeném ve věci daňové povinnosti subjektu jiného. Vydání dodatečného platebního výměru vůči společnosti ČNES montované stavby, a. s., nemůže prejudikovat rozhodnutí ve stěžovatelově věci, resp. nemůže eliminovat akceptaci řádného daňového přiznání stěžovatele jemu příslušným správcem daně, při pouhém poukazu na jiný právní názor jiného správce daně. Vycházel přitom zejm. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 8 Afs 105/2005 - 59. Uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že správce daně stěžovatele vyšel ze zjištění, že žalobce prokazatelně v lednu 2005 účtoval jen o původní faktuře, nikoli o storno faktuře, a že k úhradě původní faktury došlo 22. 12. 2005.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel napadá rozsudek městského soudu, kdy nesouhlasí s právním závěrem městského soudu, že platební výměr vydaný vůči ČNES montované stavby, a.s., nelze považovat ve stěžovatelově věci za předběžnou otázku podle § 28 zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel argumentuje tím, že nemůže být vystavován ze strany správní orgánu situaci absolutní právní nejistoty, kdy jeden správce daně posoudí věc tak, že se zdanitelné plnění neuskutečnilo, a druhý správce daně o stejném zdanitelném plnění rozhodne, že se uskutečnilo. Právě proto, že se jednalo o jiné řízení, je rozhodnutí správce daně příslušného společnosti ČNES montované stavby, a.s., otázkou, jejíž zodpovězení podmiňuje rozhodnutí ve stěžovatelově věci, tzn. otázkou předběžnou ve smyslu § 28 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel má za neúnosnou situaci, kdy dva správní orgány rozhodují o stejné věci diametrálně jinak. V posuzovaném případě se navíc stát obohatil na stěžovatelův úkor, když tu samou daň, kterou již vybral od ČNES montované stavby, a. s., vybral i od stěžovatele.

Žalovaný ve vyjádření kasační stížnosti rekapituluje celý průběh daňového řízení a zdůrazňuje, že daňové řízení ve věci ČNES montované stavby, a.s., a daňové řízení ve věci stěžovatele je nutno posuzovat jako samostatná daňová řízení, v nichž každý subjekt prokazuje skutečnosti, k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván, přičemž každý správce daně stanovuje daňovou povinnost nezávisle na výsledcích daňového řízení provedeného u jiného subjektu. Skutečnost, že příjemce plnění neunese důkazní břemeno ve smyslu prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně a neprokáže, že deklarované plnění skutečně přijal, neznamená, že z tohoto plnění nebude požadována daň na straně jeho poskytovatele. Uplatnění daně na vstupu je jen nárokem a je podmíněno splněním zákonem stanovených podmínek včetně prokázání tvrzených skutečností, zatímco přiznání daně na výstupu je povinností poskytovatele plnění. Ve stěžovatelově věci vycházel správce daně ze stěžovatelem doložených důkazních prostředků (faktura, dodací list-předávací protokol, skladové zásoby prvků-protokol o kvalitativní přejímce, rámcová smlouva o dílo, doklad o vzájemném zápočtu dokládající úhradu faktury), které prokazují, že stěžovatel předmětné plnění uskutečnil. Takto podložené plnění nelze vyloučit

vystavením storno dokladu na základě skutečnosti, že příjemce plnění nedostál své důkazní povinnosti ve svém daňovém řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, stěžovatel je zastoupen advokátem a jsou splněny i ostatní podmínky řízení; soud proto přistoupil k posouzení věci samé.

Kasační soud konstatuje, že úvahy městského soudu i žalovaného vycházejí z ustálené judikatury zdejšího soudu, na kterou žalovaný i městský soud případně odkazují, např. z rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 8 Afs 105/2005 - 59, www.nssoud.cz, ve kterém zdejší soud uzavřel, že stanovení daňové povinnosti jedné ze stran závazkového vztahu přímo nedeterminuje daňovou povinnost druhé smluvní strany k téže dani. Nejedná se o předběžnou otázku ve smyslu § 28 zákona o správě daní a poplatků, tedy o skutečnost, ze které musí být při skutkovém hodnocení bezpodmínečně vycházeno. Nelze tedy a priori vyloučit, aby tytéž skutkové okolnosti, které správce daně hodnotil při rozhodování v daňové věci ČNES montované stavby, a.s., byly předmětem hodnocení jiného správce daně v nyní posuzované stěžovatelově věci.

Z obsahu správního spisu se podává, že ČNES montované stavby, a. s., neunesla ve svém daňovém řízení důkazní břemeno, které ji tížilo k prokázání dodávky od stěžovatele. Ve stěžovatelově případě pak správce daně vyšel z jemu dostupných důkazů, a to nejen z původní faktury a faktury stornovací, ale též z dokladů o platbách, ze skladové evidence, z předávacího protokolu a ze záznamní evidence stěžovatele, ze kterých logickým způsobem dovodil, že k realizaci posuzovaného obchodního případu došlo. Ač byl stěžovatel na tyto závěry správcem daně upozorněn (srov. např. protokol ze dne 26. 9. 2006), nepřednesl správci daně skutkovou verzi podepřenou důkazními prostředky, ze které by bylo možno dovodit, že k realizaci předmětného obchodního případu nedošlo. Naopak i po seznámení s uvedenými závěry správce daně setrvával stěžovatel jen na svém právním názoru o povaze závěrů daňového řízení u ČNES montované stavby, a.s., jako předběžné otázky. Bylo právě na stěžovateli, aby v řízení prokázal svá tvrzení, tzn. aby přednesl skutkovou verzi podepřenou důkazními prostředky, která by svědčila o tom, že k realizaci obchodního případu nedošlo přesto, že o něm stěžovatel účtoval a výnosy z něj uplatnil jako základ daně v řádném daňovém přiznání (§ 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků).

Důkazní situace jednotlivých daňových subjektů může být z nejrůznějších důvodů (způsob vedení účetnictví, ztráta dokladů, živelní pohromy, nedostatky v účetní evidenci, aj.) různá, a to i v případě totožné dodávky, prokazuje-li její realizaci v jednom daňovém řízení dodavatel a v druhém daňovém řízení odběratel. Závěr o neprokázání realizace dodávky v řízení vedeném u odběratele tak nevylučuje, že na základě důkazní situace v řízení s dodavatelem nebude realizace téže dodávky prokázána. Obecně je možno konstatovat, že neunese-li jeden subjekt ve svém řízení důkazní břemeno, které jej tíží, a neprokáže tak konkrétní skutečnost, nelze vyloučit, aby v samostatném řízení vůči jinému subjektu tatáž skutečnost prokázána byla.

Na základě uvedených úvah a závěrů shledal zdejší soud kasační stížnost žalovaného nedůvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl, žalovanému dle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu